

Тъкмо към края на петия или шестия мѣсець, откакъ дошелъ Христофоръ Петковъ въ Знаменка, гадѣва се установилъ на врѣменна квартира нѣкакъвъ кавалерийски полкъ. Христофоръ Петковъ и Иванъ Ивановичъ безъ да подозиратъ, че ще произлѣзе нѣщо, завързали знакомство съ офицеритѣ и долнитѣ чинове. Тѣхнитѣ комунистически убѣждения ги приближавали къмъ хората, къмъ свѣта, но не ги отдалечавали отъ опаснитѣ. Тѣ пожелали да печелятъ партизани. До великата народна революция оставало малко врѣме, а тие диви казаки трѣбвало да се „просвѣтятъ“.

Най-напрѣдъ тѣ завързали по-близко приятелство съ началствата. Правили имъ посѣщения, кусали отъ тѣхната чорба, излизали на полето съ тѣхъ, когато имали дневни занятия, и т. н. Като страстни ѣздачи, тѣ се възползували отъ услугитѣ на любезнитѣ офицери, които оставяли на тѣхно разположение своитѣ катани. Но, както на селянитѣ отъ Знаменската община, така и на изпеченитѣ казаки, силно впечатлѣние правило това, че и „учителя“ и ноговия „гостъ“ изкусно въртѣли оржие, по-виртуозно скачали или възкачвали на гърба на коня, и по-безстрашни имъ се виждали въ бѣганицата. Що за хора сж това — започнали да се питатъ началствата. Тѣхниятъ въпросъ се спосрѣщналъ съ удивленията на селото. Слѣдъ една седмица вече, когато Христофоръ Петковъ поразкрилъ душата си, когато взели двугласно рѣшение съ Ивана Ивановича „да посѣятъ сѣмето на революцията“ и „между по-добритѣ казаки“, всичко се разбрало. „А вотъ что, казали тие послѣднитѣ. Какъ кажесться, вы одни изъ непримиримыхъ элементовъ“. Разривътъ билъ неминуемъ. Новата опасность за двамата комунисти, които по еднажъ се бѣха измъкнали изъ ржцѣтъ на сицицитѣ, се изпрѣчила. Началствата отъ казашкия полкъ не само не били наклонни да възприематъ „новитѣ идеи“, но тѣ били и смъртни врагове на всички